

Gondolatok 2016. december 31-én

[1 Jn 2,18-21.](#) [Jn 1,1-18.](#)

Szegény János, ha ott az efezusi magányban tudta volna, hogy majd' kétezer évvel később is ugyanezt írhatta volna, talán kihúzza a megírt levélből. De hát csak ilyen az Isten: ezer év nála annyi, mint egy pillanat. Vagyis Isten malmi lassan őrölnék. De nem mindegy, mit őrölnék. Az Isten malmi nem pelyvát, hanem búzát őrölnék. A türelmetlen emberek pedig siettetnék a malmot. Akkor meg derce jönne ki, kenyérnek való nem. Hát rá kell bízunk a türelmes Istenre sorsunk alakulását. Nekünk csak egy a feladatunk: Krisztusnak és nem antikrisztusnak lenni.

Lám, visszaköszön a karácsonyi ünnepi szentmise evangéliuma. A szó és az Ige viszonya. A szó: emberi tehetség, mely hordozni képes az értelmet, az Igét. Sok hiábavaló szó hangzik el, amelyekben nincs Ige. Az értelmes szóban van Ige. A szó az Ige postása. Hétköznapi beszélgetéseink sok szót tartalmaznak, de kevés bennük az Ige. Vannak némaságot fogadott szerzetesek, akik azért nem beszélnek, hogy hiábavaló szó ne hagyja el a szájukat. Az imádság igével terhes szó. A szükséges megosztás is igével teljes beszéd.

Sok adok-kapok támadt Jézus istensége felől a 3-4. században. Pedig a kezükben volt a most olvasott rész is. Nem kell ide kötetekre menő dogmatikai mű, ennél egyszerűbben, világosabban ki sem fejezhető az Egyház dogmája afelől, hogy Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember. A kezdet az Ige, minden őáltala lett, és a végső időben az Ige testté lett és köztünk /bennünk/ lakott. Az meg, hogy tényleg testet öltött, megrendítő a görög szövegben: Kaj ho logosz szarksz egeneto = az Ige hússá lett. Et verbum caro factum est – mondja a latin fordítás. Kétség nélkül, kimagyarázhatatlanul lett az élő Isten Fia emberré. A többi már csak következmény: halála, feltámadása és mennybemenetele, majd az utolsó órában a végső eljövetele. Amitől igencsak borzong a hátamon a bőr: jobbra, vagy balra állítanak?

(Podmaniczki Imre)

